

Een echt netwerk gebruik je toch ook om leed te delen?!

“Pa, ik snap er niks van dat jij niet op LinkedIn zit”, zegt middelste zoon vorig jaar kerst.

“Ja bezopen”, voegt jongste zoon, online marketeer van beroep, daar bondig aan toe.

Vervolgens krijg ik van de heren een uitgebreide analyse waarom dat juist voor mij zo goed zal zijn.

Ik was een twijfelaar. Mijn vrees was lange tijd dat ik via die omleidingsroute bestookt zou worden met verzoeken van diverse aard. Of dat ik moest gaan lezen dat Karel uit Emmen met vrouw en kinderen een boswandeling bij Emmer-Compasuum aan het maken was.

“Nee Pa, dat doen mensen op Facebook.”

Email schept dan toch net iets meer afstand. Bovendien is die zo ingericht dat deze meteen in de systemen verwerkt kan worden.

Ik liet me overhalen.

De heren hun missionaire werk zat erop. Ze nestelden zich voor een groot scherm waar de Playstation aan gekoppeld was. De schoondochters mochten me nu helpen om me wegwijs te maken in het walhalla van het professionele netwerken.

Bijna een jaar verder ben ik nog net geen LinkedIn junkie. Ik post zelf met enige regelmaat een stukkie, maar gebruik het ook om me te laten inspireren en vooral te informeren. Ach, de enkeling die dan toch een plaatje van de (klein)kinderen, of de felicitaties voor de jarige Julia post, scrol ik dan maar snel door.

Wat me opvalt is de oorverdovend positieve toon die ik aantref op het platform. Nou ben ik zeker niet van de pessimistische tak van de familie, maar het soms grenzeloze positivo (Woke) geluid op de sociaalnetwerksite vind ik opvallend. Kan natuurlijk aan mijn connecties liggen. Wappies, neonazi's, klimaatontkenners en andere andersdenkenden behoren niet direct tot mijn kring van intimi.

Ik vind het merkwaardig.

Tegelijkertijd merk ik dat er zelf ongemerkt ook aan mee doe. Niet direct in mijn eigen columns. De potjes inkt en azijn staan dan naast elkaar, maar wel in mijn posts over activiteiten van onze club.

Ik heb de afgelopen jaren bijna evenzovele initiatieven op weg geholpen als begraven. Terwijl ik dit tik liggen er zeker weer vijf verzoeken voor uitstel van aflossing, kwijtschelding van rente en omzettingsverzoeken van leningen in donaties op mijn bureau. Vrijwel nooit lees ik daarover op LinkedIn. Een echt netwerk gebruik je toch ook om niet alleen lief, maar ook leed te delen.

Zelfcensuur is in de regel een slechte gewoonte.

Straks verschijnen weer de onvermijdelijke terugblikken op 2021. Hosanna alom.

Maar, ik wil niet meer louter van die halleluja verhalen lezen.

Ik ben vooral nieuwsgierig naar de grootste mislukkingen van het afgelopen jaar?

'Soms win je, soms leer je,'
(Robert Kiyosaki).

Je las een column van: